

Lauris Gundars

Trio

©2010

DARBOJAS

INESE - 40 g., nekad nav domājusi par pašnāvību, jo dzīvē taču ir tik daudz skaista. Slēpj, ka ir ļoti emocionāla un neracionāla.

ROBERTS - 53 g., nekad nav domājis par pašnāvību, jo dzīve vienalga ir par īsu. Slēpj, ka ir emocionāls un dzīves kārs.

VIKTORS - 49 g., nekad nav domājis par pašnāvību, jo darbs darbu dzen. Slēpj, ka ir emocionāls un ļoti disciplinēts.

1. aina

Kafejnīca, vakars.

Skat enerģētiska deju mūzika. INESE ar ROBERTU dejo. Inesei dejojot patīk, Roberts kustas negribīgi. Inese ir nometusi augstpapēdenes – lai ērtāk.

Dejai beidzoties, abi atgriežas pie sava galdiņa – uz tā pusdzerti kokteiļi, uzkodas. Kad Roberts aizvelk aizkaru, top skaidrs, ka galdiņš atrodas atsevišķā kabinetā.

INESE. Cerams, ka tu arī sasvīdi!

ROBERTS. Slapja?

INESE. Viscaur!... Tikai nedomā: rīt astoņos būšu uz strīpas.

ROBERTS. Kuras strīpas?

INESE. Vakar, aizvakar paspēju samērā daudz izurbt – varbūt vērts tagad izrunāt?

ROBERTS. Ko runāt?

INESE. Man ir bail! Iztulkošu rīt tev kaut ko greizi, visu rīt sačakarēšu.

ROBERTS. Nečakarē šovakar visu.

INESE. Bet man ir pirmā reize, u8n es nekā nemāku!

ROBERTS. Šaubos.

INESE. Labi: es tev varu nospēlēt tulci, varu, bet es kaut ko gribu arī saprast. Kaut kādam labumam tev no manis taču jābūt!

ROBERTS. Doma pareiza.

INESE. Tad stāsti – kāda malka, kas, par cik, kur?

ROBERTS. Kāda malka?

INESE. Ko mēs te tiem iezemiešiem rīt pārdosim? Kamīna malku, papīreni?

ROBERTS. Šodiena vēl nav beigusies.

INESE. Šķiet, nedēļa jau cauri, bet no rīta tikai ielidojām...

ROBERTS. Laba diena?

INESE. Jauka.

ROBERTS. Patika?

INESE. Protams.

ROBERTS. Man prieks.

INESE. Runāsim rīt?

ROBERTS. Es arī gribu sasvīst.

INESE. Tad palaid sevi vaļā! Sveša zeme, sveši ļauži – patizlosies, bet no sirds!

Viņa rauj Robertu dejot, taču viņš neceļas. Inese iziet dejot pati, brīdi vilina Robertu nopakaļ, taču, kad tas neizdodas, atgriežas pie galdiņa.

INESE. Iedzērusi, iesvīdusi?...

ROBERTS. Man patīk.

INESE. Man pašai nepatīk!

ROBERTS. Man patīk apakšā.

INESE. Tu jau esi te bijis – apakšā arī ir zāle?

ROBERTS. Manā numuriņā? Tavā?

INESE. Un ko mēs tur darīsim?

ROBERTS. Saplūdīsim vienā veselā bez mīlestības.

INESE. Tāpēc es neesmu šurp braukusi.

ROBERTS. Es arī ne. Pie reizes.

INESE. Mēs gulēsim?

ROBERTS. Stāvus gribi?

INESE. Kāpēc man vispār būtu jāgrib?

ROBERTS. Tu esi sieviete, es esmu vīrietis: tikai tāpēc.

INESE. Tu esi priekšnieks, es esmu darbinieks.

ROBERTS. Es to pašu saku.

INESE. Varbūt man tavs darbs vēl nepatiks.

ROBERTS. Kurpes taču patīk. Un tā zilā kleitiņa tev tiešām piestāv, un džemperītis, un...

Inese nomet augstpapēdenes Roberta priekšā uz galda.

INESE. Viss no manas pirmās algas – pats teici!

ROBERTS. Tulkiem tik daudz nemaksā. Un karpītes tagad ir jau lietotas...

INESE. Tātad jūs ar mani vēlaties pārgulēt?

ROBERTS. O, tā ir intervija? Bildi arī vajadzēs?

INESE. Un ja es pateikšu Artai?

ROBERTS. Artas draudzene tu neesi, bet karpītes tev patīk...

INESE. Jūs krāpjat sievu?

ROBERTS. Tūlīt tu arī.

INESE. Jūs mēģinājāt mani nopirkt, lai ievilktu gultā?! Es pareizi sapratu?

Pēkšņi Roberts izrauj no Ineses kleitas apkakles malas laukā melnu vadiņu, tam galā spoža ieraksta kārbīņa.

INESE. Es... mūziku klausos!!!...

ROBERTS. Paklausāmie kopā?

Inese metas prom, Roberts nopakaļ, taču pēc brīža atgriežas: līdzās Ineses korpēm uz galda ir arī divu viesnīcas numuriņu atslēgas. Roberts ieslēdz ieraksta kārbīņu, klausās.

2. aina

Turpat, vēlāk.

Dejas ir beigušās, kafejnīcā vien daži aizkavējušies apmeklētāji. Arī Roberts vēl turpat.

Veroties kabineta aizkaram, atgriežas Inese – joprojām basām kājām, pārsalusi. Roberts pat nepalūkojas uz viņu.

INESE. Es braucu prom!...

Roberts klusē, Inese tomēr sēstas.

INESE. Par korpēm es samaksāšu, pārējo atstāšu lejā: nav izpakots.

Pārksaitīšu. Mēneša baigās. Par savu biļeti arī.

ROBERTS. *(par glāzēm uz galda)* Tas arī ir jau ierēķināts.

Tikai tagad Inese pamana, ka viņas pusē uz galda sarindotas piecas pilnas degvīna glāzītes. Brīdi minstinājusies, viņa dzer divas, tad trešo. Roberts novelk žaketi, liek to Inesei uz pleciem.

INESE. Netuvojieties man!!!...

Tomēr žaketi viņa nost nemet, pat ciešāk tajā ietinas.

INESE. Es saprotu... es... es atvainojos, un tā... un tagad... tagad es gribētu...

ROBERTS. Kāpēc Arta grib šķirties?

INESE. Kāpēc lai viņa negribētu? Ja nemaldos tas notiek jau divdesmit gadus – jauna sekretārīte katrā komandējumā!

ROBERTS. Citai ar vienu reizi pietiktu: kāpēc tagad?

INESE. Neesmu viņas sirdsdraudzene. Varu tikai iedomāties...

ROBERTS. Kas esi?

INESE. Arta man palūdza... Es esmu aktrise, man sanāktu, viņa domāja...

ROBERTS. Neesi aktrise.

INESE. Jūs neejat uz teātri.

ROBERTS. Es redzu.

INESE. Kā to var redzēt, smieklīgi!

ROBERTS. Abas izdomājāt, ka esi līdzīga, ka es žurnālos to aktrisīti būšu pamanījis un sagribēšu kolekcijai? Arta zina manu gaumi.

INESE. Es strādāju detektīvu aģentūrā...

Roberts ieslēdz Ineses skaņas ieraksta kārbiņu – no tās dzirdama vien iepriekš skanējusi deju mūzika: no abu sarunām vien daži pašas Ineses vārdi.

INESE. es vēl citus pierādījumus būtu sagādājusi!

ROBERTS. Un tad centusies izspiest no manis miljonu.

INESE. Kāpēc? Arta solīja samaksāt!...

ROBERTS. Pēc šķiršanās un drusku. Bet es maksātu uzreiz, lai nezaudētu pusi no saviem miljoniem, vai ne, Levinski jaunkundz?

INESE. Es tā nemaz nedomāju! Un es tā nedarītu.

Inese strauji tukšo abas pārpalikušās degvīna glāzītes.

ROBERTS. Nu, jautā, ko gribi jautāt.

INESE. Neko es negribu.

ROBERTS. Tad arlabunakti.

INESE. Pase... pase un biļete ir pie jums...

ROBERTS. ...un līdz mājām divarpus tūkstoši kilometru...

INESE. Man jāpārguļ?

ROBERTS. Negribi?

INESE. Man arī vēl jāgrib?

ROBERTS. Visas parasti grib.

INESE. Par panckām!

ROBERTS. Nevienu un nekad neesmu izvarojis. Un pases parasti viņām ir somiņās.

INESE. Tad es labprāt saņemtu arī savu. Un biļeti.

ROBERTS. Biļeti samainīt nevar – vēl četras dienas.

INESE. Iztikšu kaut kā!...

ROBERTS. Strādāji par detektīva sekretāri, un kad Arta piezvanīja. Saprati, ka tā nu vienreiz ir tava lielā izdevība.

INESE. Nemaz... es...

ROBERTS. Iestāstīji Artai, ka šefs izticējis darbiņu tev, jo tu izskatoties pēc tās aktrises, un tas ir tieši tas, kas vajadzīgs. Aizgāji no darba, lai varētu braukt: priekšnieks brīvdienas nedeva, un visam taču bija jānotiek gludi...

INESE. Kāpēc gan jums tā šķiet?

ROBERTS. Tev nav divdesmit. Visu vai neko. Tagad vai nekad. Lai beidzot izrautos no tās pelēcības un puņķiem spilvenā.

INESE. Nevarat to zināt.

ROBERTS. Pēdējo naudu iztērēji smukam mētelim...

INESE. *(pēc brīža)* Veļai...

ROBERTS. Iežēlināt nesanāks, bet saprast es varu.

INESE. Mēs gulēsim?

ROBERTS. Tomēr gribi? Tūlīt?

INESE. Nav asprātīgi...

ROBERTS. Rīt astoņos uz strīpas. Ja es nopelnīšu, tu arī nopelnīsi.

INESE. Mana angļu valoda nav ideāla, bet es varēšu.

ROBERTS. Nevajadzēs – viņš ir mūsējais: dzīvo te padsmīt gadus.

INESE. Es tiešām paspēju drusku tai malkā iebraukt.

ROBERTS. Aizmirsti.

INESE. Ar ko tu tirgojies?

ROBERTS. Vienalga neticēsi.

INESE. Tad varbūt es nepiedalos.

ROBERTS. Tad nekā...

INESE. Man jāzina, jāsaprot...

ROBERTS. Sapni pārdosim. Īstu, lielu, skaistu, rožainu.

INESE. Kā tas saprotams?

ROBERTS. Teicu: neticēsi.

INESE. Ticu, bet... ja darīšana ar policiju...

ROBERTS. Prostitūcija, zāle, ripas un ieroči ir vajadzības, ne sapņi.

INESE. Kas man būs jādara?

ROBERTS. Nesaslimsti. Pārgērbies, izrunāsim. Būšu vestibilā. Ej! Vēls jau.

Inese dodas prom, tad pēc brīža atpakaļ – lai atdotu Robertam žaketi.

ROBERTS. Kāpēc Arta tieši tagad grib šķirties – neko nezini?

INESE. Nojaušu.

ROBERTS. To es nejautāju. Kurpes savāc.

Paņēmis žaketi, viņš dodas prom pirmais. Tad arī Inese.

3. aina

Turpat, nākošās dienas pēcpusdiena.

Skan rāma pieklusināta mūzika – apmeklētāji vēl tikai nāks.

Uz kabineta galdiņa rinda dažādu formu un dažādu krāsu šķidrumu pildītu glāžu ar salmiņiem tajās.

Roberts ved plati smaidošo VIKTORU – viņam šī telpa ir jauna pieredze.

Abi sēstas pie galdiņa.

VIKTORS. Katru dienu pa šo ielu braucu uz darbu, bet savā pilsētā jau neiesi viesnīcā! Drosmīgs interjers, jauka vieta... Kabinets! Kā birojā, tepat var uzdejt!... Runāsim šeit?

Atbildes vietā Roberts sniedz Viktoram vienu no krāsainajām glāzēm.

VIKTORS. (*smejas*) Nogaršošu un sākšu muldēt? Plikšu mīksts pircējs?...

Roberts sniedz Viktoram glāzi pēc glāzes – viesi sajūsmina katra nākošā dzēriena garša.

VIKTORS. Vienreizēji!... Kas tas ir, klājiet vaļā – pilnīgi neparastas garšas!...

ROBERTS. Aizvērsim acis!...

VIKTORS. Kāpēc?

ROBERTS. Aizvērsim...

Ļoti nopietnais Roberts to dara pirmais, mulstošais Viktors nopakaļ. Brīdi kluss.

Kad Viktors atver acis, Roberts viņa jau cieši lūkojas.

VIKTORS. Nu, un kas tas bija?

ROBERTS. Robeža. Sliexnis. Un telefona zonas te nav. Diena ir sākusies. Ir beigušās tās stundas, kad mēs kalpojam citiem, sākas tās, kad runājam ar un par sevi. Mūsu spēkos ir pašiem šo rītu radīt – tikai aizverot acis. Un tad mēs tās atveram, un esam jau citi...

VIKTORS. Varbūt... jā...

ROBERTS. es ļoti cienu jūsu darbu – redzēju izcilu biroju, varenus cilvēkus, bet mūsu saruna tur neiederējās – piekrītat taču?

VIKTORS. (*smejas*) Man tikai jāatskaitās... partnerim!

ROBERTS. Teicāt, ka pārkat viens, sev.

VIKTORS. Sievai jāraportē – kaut vai bildītes jāparāda! Runājām par bukletu, un gala summu nebūtu slikti...

ROBERTS. Vēl taču ir agrs rīts... Steidzaties?

VIKTORS. Puikam dators esot uzkāries...

Roberts aizver acis, klusē.

VIKTORS. (*smejas*) Tiešām, diena par īsu...

ROBERTS. Kāpēc jūs gribat pirkt to, ko gribat pirkt?

VIKTORS. Nu... kaut kas jau tajā dzīvē jādara, ne?

ROBERTS. tas ir kas vairāk. Nomaksāt naudu var katrs, kam tā ir, bet mēs esam šeit, lai jūs nekļūdītos, nesarūgtinātu pats sevi.

VIKTORS. Es jau tagad priecājos...

ROBERTS. Ir sākusies cita diena – piekritāt taču.

VIKTORS. Labi, piekrītu: kāds plāniņš?

ROBERTS. Aizmirst par plāniņu. Vienkārši elposim...

VIKTORS. (*smejas*) Centīšos neizgāzties!...

ROBERTS. Inese drīz nonāks.

VIKTORS. Jūsu kundze, sieva?

ROBERTS. Nē, mēs ceļojam kopā. Šoreiz ar Inesi – es vienmēr sagādāju kādam iespēju pacelties gabaliņu virs zemes. Kaut uz trim dienām, nedēļu: tāds atvaļinājums no ikdienas. Viņa ir aktrise, ļoti laba aktrise.

VIKTORS. Tāpēc es domāju – kaut kur redzēta! Man te kādreiz radi veda dzimtenes seriālu – tā ir?

ROBERTS. Mēs esam draugi, vienkārši draugi. Ar Inesi ir viegli – viņa māc sevi acumirkli atbrīvot, noņemt visus stresus, gan sev, gan citiem. Dabas dots – pat es apbrīnoju.

VIKTORS. Jums ir interesanta dzīve.

ROBERTS. Un jums?

VIKTORS. Kāpēc tāds jautājums? Protams, protams, ka interesanti, raibi...

ROBERTS. Parunājat kādreiz ar sevi?

VIKTORS. Jā, protams...

Roberts sniedz Viktoram vislielāko un spilgtāko glāzi.

ROBERTS. Saki man *tu*. Tas ir vēl viens sliekšanās.

VIKTORS. Tu...

ROBERTS. Paldies! Tu...

Abi dzer un ne īpaši veikli, bet rituāli apskaujas.

ROBERTS. Es tev šķietu dīvains tips, vai ne?

VIKTORS. Nē... drusku. Bet, ja padomā – jauna diena pēcpusdienā: nav slikta doma...

ROBERTS. Jauns rīts ir vienīgā izeja. Pirms celšanās vai gulētejojot vienalga taču domājam par citiem – kā, kam un kāpēc smaidīsi vai esi smaidījis, ko piežmiegsi, kam pagulsies apakšā, ne?

VIKTORS. Jā, tā var teikt...

ROBERTS. Atsien mezglu, novelc čaulu...

Viktors atsien kaklasaiti, velk nost žaketi. Roberts dara to arī pats.

ROBERTS. Pārdevējs pircējam vienmēr piedāvā kādu slepenu stimulējošu izvirtību, vai ne? Es arī to tagad daru. Gara izvirtību. Savu templi mēs varam uzcelt jebkur! Jebkur, kur nestrādā mobilais.

Strauji noklusis, Roberts iet prom.

Brīdi kluss.

Viktors mulsi palūkojas pa aizkaru spraugu zālē, pārbauda savu mobilo.

Kad viņš ir izlēmis vilkt atpakaļ žaketi, lai dotos prom, kabinetā ienāk Inese.

Viņa ir gērbusies ļoti efektīgi, tomēr ne spilgti – gaisīga blūze, stingri svārki, augstpapēdenes. Vēja izjauktajos matos manāms rūpīgs friziera pieskāriens. Klusi smaidīdama, viņa sēstas Roberta vietā. Viktors mulst, tad sēstas viņai iepretim.

VIKTORS. (*par dzērieniem*) Robertam ir fantastiskas idejas – vienreizēji!...

Atbildes vietā Inese vien dzer no koši zaļas glāzes.

VIKTORS. ... Man ļoti jāatvainojas – kad jūs abi no rīta bijāt mūsu kantorī, laikam pat neiepazināties. Viktors... Un jūs esat Inese, es zinu...

Viņš nav gaidījis, ka Inese sniegs viņam roku – viņš brīdi minstinās, nespēdams izlemt, vai to noskūpstīt, taču beigās tikai paspiež. Ineses klusēšana mulsina Viktoru arvien vairāk, kādēļ viņš runā pārāk ātri un skaļi.

VIKTORS. ... Es jau visu esmu izošķājis: jūs esat aktrise. Pareizāk sakot, es jūs atpazīnu: man radi veda diskus, to jūsu seriālu. Ļoti interesanti – cauriem vakariem skatījāties... Es zinu, ka jūs te... atpūšaties. Roberts ir neparasts cilvēks, tiešām... Iedomājieties, es te katru dienu braucu garām, bet nekad neesmu pat iedomājies... nē, nu iedomājies esmu, protams: viesnīca, bārs...

Mēs... es te esmu jau 12 gadus – nezinu, vai Roberts ir stāstījis: nav jau nekas interesants. Sāku no nulles, bez naudas un valodas – tagad kādi septiņi procenti pilsētas būvēšanās ir manas, nu – tas ir samērā daudz... Un tad jau atpakaļ braukt jau nemaz vairs nevar: pasūtījums pasūtījumu dzen, un kuram tad ēst negribas... Jā, varbūt visā tā ir drusku par daudz: tāds ritenis – laika nemaz neatliek... nu, dienas beigās acis aizvērt, padomāt... Pārāk daudz runāju, ja?...

Inese māj noliedzoši, tomēr klusē.

VIKTORS. ... Kur Roberts aizskrēja – nesapratu... Aktiera profesijā jau ir pavisam savādāk, es tā iedomājos? Par dzīves jēgu katru dienu jādomā – kā tu citādi ko nospēlēsi... Roberts man... stāstīja, izstāstīja... tikai treniņa nav... Es pat nezinu, kā to dienu sākt!... Izskatās smieklīgi, ja?

Inese atkāļ māj noliedzoši.

VIKTORS. ... Ir jāklusē?! Es, muļķis, nemaz neiedomājos... Viss, apklustu!... Nu, protams, ka jāpaklusē... ui, atkal runāju...

Brīdi abi klusē.

Inese pār galdu ņem Viktora rokas savējās. Mirkli viņš parauj tās nost, taču tad ļauj – Inese ar nagu velk uz Viktora plaukstas neredzamas līnijas, krustiņus. Tad abi labu brīdi lūkojas viens otrā klusēdami, smaids no Viktora sejas ir zudis. Kad viņš ciešāk saņem Ineses rokas, viņa raisās vaļā. Tomēr uzsmaida.

VIKTORS. ... (čukst) Es... es laikam sen neesmu klusējis: galva sagriezās... Tie dzērieni?...

Inese ceļas un ver vaļā kabineta aizkarus – zālē skan lēnas dejas melodija. Inese sniedz Viktoram roku, aicinot uz deju.

VIKTORS. ... drusku vēlāk, drusku...

Inese tomēr uzstāj.

Kad abi nonāk uz dejas grīdas, top redzams, ka uz savām augstpapēdenēm Inese ir jūtami garāka par Viktoru, kādēļ viņa uzsāk deju atstatus. Tomēr Viktors kā apburts veras Inesē un nekustas ne no vietas: viņa ir spiesta saņemt pati partneri dejas stājā. Inese arī vada deju – Viktors vien soļo viņai līdzi. Tad pēc brīža Viktors strauji skauj Inesi – deja ir galā. Aizvest Viktoru atpakaļ kabinetā Inesei izdodas vien tad, kad klust mūzika. Viktors slēpj savas mīklās acis.

INESE. Viss ir labi?... Viktor, jūs mani dzirdat? Ir labi?

VIKTORS. (kā atmodies) Es atvainojos... labdien... es... kas tu esi?

INESE. Mēs atbraucām... pie jums...

VIKTORS. To es zinu, zinu!... Bet tu?

Kabinetā strauji ienāk Roberts.

ROBERTS. Nu, lidojam, jaunieši?!... Bezsvara zona, esat sareibuši?...

Jau pēc mirkļa, nekā neteicis, Viktors ceļas un strauji metas prom.

ROBERTS. Kas te bija? Kas notika?!...

Atbildi negaidot, Viktoram nopakaļ, prom.

Atkal skan lēna mūzika.

4. aina

Turpat, vakars, vēlāk.

Zālē otrpus aizkaram atkal enerģētiskas dejas.

Inese sēž pie galda, visas glāzes izdzertas. lebrāžas Roberts.

INESE. Es nesaprotu, kas notika, nesaprotu!

ROBERTS. protams! Tu nekā tāda darījusi neesi?! Cilvēks sareiba no trim pilēm kokteiļa!!!

INESE. Es darīju tieši tā, kā liki!

ROBERTS. Tad, kad es redzēju! Un kad neredzēju – kādu sīrupu salēji viņa paurī?! Es teicu, muti ciet!!!

INESE. Liki klusēt, es klusēju!

ROBERTS. Redzēju, kā tu klusēji! Tā bija jāklusē?

INESE. Kā citādi vajadzēja klusēt?

ROBERTS. Vajadzēja klusēt... vieglāk!!!

INESE. Es smagi klusēju?!

ROBERTS. Un ko tu tur viņam ar tām rokām darīji?! Es visu redzēju!

INESE. Pats teici – *uz sajūtām, sajūtām ņem – pieskaries, bet nespaidies!* Es spaidījos?!

ROBERTS. Tu acīs skatījies!!!

INESE. Kur tad bija jāskatās?!

ROBERTS. Tirdzīnīšanai galva sagriezās no tavas *vieglās* klusēšanas! Viņš ir priekšzīmīgs ģimenes tēvs – man nevajag te romānus, pietiktu ar vienu dzejolīti: tas ir business! Esi smuka, es teicu, un viss! Kāpēc es, muļķis, tev noticēju?!...

INESE. Es atpelnu savu parādu, nevis tu man noticēji!

ROBERTS. Tu domā, viņš tagad tevi precēs?! Tagad jūs abi bēgsit?! Uz Rio!
Ahhhh!...

INESE. Tad es te vēl sēdētu?

ROBERTS. Protams!!! Lidmašīnās bez pasēm neielaiž!

INESE. Konsulātā jaunu uztaisītu!

ROBERTS. Nepaspētu – es jau būtu policijai paziņojis! Ka esi mani
apzagusi!... Ā, bijī gan to iedomājusies, ja?!...

Pēkšņi Inese šķeļ Robertam skaļu plauku, sēdina viņu pie galda.

INESE. Jā, man ir tāds posms dzīvē! Jā, es gribēju viņam piebraukt – kaut vai
vienai naktij! Bet es vēl sākusi nebiju, skaidrs?!

ROBERTS. Muldi! Jums viss sarunāts...

*Inese ņem no krēsla Viktora žaketi un izmet no iekškabatām uz galda viņa
mobilo telefonu un naudas maku.*

Brīdi kluss.

INESE. Es nesapratu, kas notika...

ROBERTS. Varbūt... vēzis kaut kāds: paskatās cilvēks uz tevi, un saprot, ko
dzīvē palaidis...

INESE. Tās nebija bailes... laime kaut kāda...

ROBERTS. Bābu žurnāli!... Un kurpes?! Neredzēji, ka es tur vicinājos kā tāds
traks trusis: viņš taču nav basketbolists – pašai nepieleca?! Tas viņam iekoda
varbūt...

INESE. Kāpēc man vispār bija jāklusē?

ROBERTS. Tu klusē, viņš nesaprot, ko tu tur filtrē savā ķobī – sāk minēt,
kamēr izdomā tieši to, par ko pats grib runāt un domāt: pašiem desmitniekā
trāpīt daudz grūtāk. Plus gaumīgs teātris sanāk.

INESE. Kāpēc vajag?

ROBERTS. Viņam tikai bija jāredz, jāsaņū, ka pasaulē ir cilvēki, kas dzīvo
citādi. Brīvāk, teiksim. Nekā viņš pats, un ar tādiem... gara aristokrātiem,
teiksim, neērti kaulēties – pārbaudīts. Tāpēc mēs no rīta gājām pie viņa – lai
redzētu, kādu lugu spēlēt...

INESE. Netrāpīji.

ROBERTS. Pusmiljonu tu esi palaidusi prom ielās, tas tev pielec?!

INESE. Tā nosacīti – pusmiljonu?

ROBERTS. Kāpēc es ar tevi vēl runāju?! Pasaki, kāpēc es to tagad daru?!

INESE. Tāpēc, ka tavš pusmiljons atgriezīsies tikai šurp, pie manis. Ja vispār atgriezīsies.

ROBERTS. O! *Es vēl nebiju sākusī!*... Varbūt pēc žaketes atskries?! Nē, es aizvedīšu viņam uz mājām! Tu paliksi te!

Liek Viktora maku un telefonu atpakaļ žaketes iekšskabatās.

INESE. Kas viņš vispār ir? Atbraucis pirms 12 gadiem, sācis no nulles – tagad miljonārs?

ROBERTS. Laimīgi precējies, trīs bērni – nu, un?

INESE. Kādu sapni tu gribi viņam pārdot?

ROBERTS. Ja viņš atnāks, tu nedrīksti viņu vairs izlaist laukā – es vēl dažas atrakcijas esmu šovakaram sagatavojis! Paspēsim, izārstēsim!

INESE. Ko tu gribi viņam pārdot?

ROBERTS. Helikopteru. Jā, tu dzirdēji pareizi – īstu, dārgu helikopteru.

INESE. tas visu izskaidro – debesis! Viņš ir sapņotājs. Savā būtībā. Un tagad, šovakar...

ROBERTS. ... tu atvēri viņa dvēseles visslēptāko kaktiņu: to, kurā jūs abi lidojat, lidojat, lidojat...kaili.

INESE. Ne mēs, bet aptuveni tā.

ROBERTS. Helikopteri rūc un smird!

INESE. Varbūt viņš to nezina.

ROBERTS. Viņš arī nezina, prieks kam viņam tas mēsls vispār vajadzīgs! Kur viņš lidos? Uz *hauzi*?!

INESE. Tu nevari zināt.

ROBERTS. Helikopters smuki izskatās, un citi arī to redz, un partneris viņam ir iestāstījis, ka viņam to vajag!

INESE. Kas ir partneris?

ROBERTS. O, actiņas jau iezibējās! Sieva! Viņam tai kājas jābučo par to, kas viņš šai pasaulē ir.

INESE. Varbūt abi ir sapņotāji.

ROBERTS. Zini, kāpēc viņš pērk no manis? Te taču īstu pārdevēju ka biezs! Es ar saviem galiem varu dabūt divreiz lētāk, bet izskatās tieši tāpat! Divreiz lētākie, ekonomiskie sapņotāji!... Ko tu darīsi, kad viņš atnāks? Ja atnāks.

INESE. Centīšos pārdot helikopteru.

ROBERTS. Cik pareiza atbilde!... Zini, es tev neticu. Pilnīgi nemaz neticu, nevienam tavam vārdam. Un ja nu nejauši notiks tā, kā to iztēlojos es, nešaubies – es piegādāšu viņam pavisam īstus un pretīgus pierādījumus, ka tev tādi romeo ir katrā viesnīcā. Es tavā vietā par to nešaubītos. Un tad es ieiešu tevī dziļi, dziļi...

INESE. Bez mīlestības nesanāks.

ROBERTS. Tad iemīlies jau laikus!

INESE. Var sākt?

ROBERTS. Bija jau jābeidz.

INESE. oi, tev vajadzēja ātrāk pačukstēt! Es tā ilgojos pēc kāda gara aristokrāta tuvības!...

ROBERTS. Tava pase vēl ir pie manis.

INESE. Jā, tu esi manas dvēseles saimnieks!...

Roberts apcērtas, prom ar Viktora žaketi.

5. aina

Turpat, vēlāk.

Mūzika ir klususi, kafejnīcas dziļumā pēdējie apmeklētāji.

Inese piekārtu matus, atjauno grimu. Strauji ienākot Viktoram, viņa knapi paspēj iemest somiņā spogulīti. Viktors ir ļoti lietišķs.

VIKTORS. Es te žaketi atstāju.

INESE. Kā jūs jūtaties?

VIKTORS. Mana žakete...

INESE. es nesapratu, ko darīt...

VIKTORS. Kas bija jādara?

INESE. Jums palika slikti, jūs kaut ko pārdzīvojāt, vai...

VIKTORS. Es? Kad?

INESE. Pirms brīža.

VIKTORS. Kur ir mana žakete?

INESE. Roberts aizskrēja pie jums uz mājām: atdot.

VIKTORS. Kas viņam to lūdza?!

INESE. Viņš uztraucās, normāli...

Viktors smagi nosēstas. Inese klusi iepretim.

INESE. ... man šķiet, ka no tā nav jākaunas – nu, ka tu, cilvēks, pēkšņi iekrīti kaut kādā pelēkajā zonā: tas ir normāli, kuram tā negadās... Es jūš ļoti labi saprotu, tiešām... Roberts man tikai tagad izstāstīja par to helikopteru – skaisti: debesis, bezgalība... kādreiz jau dzīvē pienāk diena, kad tu gribi kaut kā... kaut ko mainīt, izrauties no tā riteņa, vai ne?... Bet tad tu pēkšņi saproti, ka dzīve ir viena, un ka arī ēst gribas... Jā, varbūt tiešām helikopters ir tas zelta vidusceļš – esmu dzirdējusi, ka ar gaisa baloniem arī cilvēki cenšas kaut kā aizlidot... kaut kā sakarīgāku to dzīvošanu padarīt...

Negaidīti Viktors sāk skaļi smieties. Tomēr smieklī nav jautri.

VIKTORS. Es tiešām izskatos pēc idiota? Sakarīgāk dzīvot! Ar smirdīgu motoru pakaļā skrienot debesīs?! Kā putns! Ak, kāda brīvība, kāda izraušanās!... Tajos jūsu teātros un filmās varat šito atražot, kamēr nelabi metas! Sapņi!... Visi nav kodēti!

INESE. Mēs esam vieni, mēs varam būt atklāti...

VIKTORS. Atklāti?! Lūdzu! Jūs joprojām cenšaties man iemānīt to sūda smerdekli! Tāpēc vēl aktrise paņemta līdz! Baltie cilvēki visi brauc ar helikopteriem! Man jāgrib līdzināties jums?! Šitais ārprāts – *aizver acis, vai tu kādreiz domā par dzīvi!*... Un šito klusēšanu – nu, īsts nacionālais teātris! Pēc scenārija tev beigās būtu man jāsaka *tu* un jāatdodas, vai ne?... Viena *second-hand* dzelža dēļ! Mans džips ir dārgāks, bet neviens tāpēc veikalā ar burvestībām apkārt nelēkā! Kas jums tur vispār var atlekt?!... Idiotu atraduši!

INESE. Roberts ir komersants...

VIKTORS. Kur ir mana žakete, jūtu pavēlniece?!

Inese izņem no somiņas Viktora maku un mobilo telefonu.

VIKTORS. O-o! Sagatave, lai varētu arī individuāli piebraukt! Modināsīt mani zvēru? Nu, uz priekšu! Gribat varbūt manu bērnu? Tikai es bez gumijas nē! Varbūt es ātri tepat glāzīte, ko? Tikai izskalojiet gan – piedzims sareibis!

INESE. Nebija tā domāts...

VIKTORS. Domāts! To tā nesauc! Tā bija plānots! Un tas nav viens un tas pats!... Līdz domāšanai ar helikopteru nepacelsies!... Kur tam idiotam ar4 to žaketi bija jāvelkas?!

INESE. Piezvaniet uz mājām, izskaidrojiet.

VIKTORS. Te nav zona!

INESE. te nav loģikas – tik ļoti domājošs cilvēks, bet cepās par to, ka žaketi sievai piegādās aizdomīgs tips, kurš turklāt vēl nekā nemācēs paskaidrot...

VIKTORS. Vai! Atkal jau sākas psiholoģiskais trilleris, ja?!

INESE. Jūs raudājāt, tā bija.

VIKTORS. Uzvelk augstpapēdenes...

INESE. Tikai muļķi tas var aizskart. Jūs bijāt laimīgs...

VIKTORS. Es esmu laimīgs...

INESE. Un stabils. Apsveicu.

VIKTORS. Lūdzu, pārbaudīsim!

Viņš dodas uz deju grīdu.

INESE. Mūzikas nav...

VIKTORS. Piedomāsiet – esat taču aktrise!

Inese pieņem izaicinājumu.

Abu deju mazpamazām veidojas ugunīga: neviens netaisās padoties.

Kad tā beidzas, brīdi klusums.

VIKTORS. Es raudu?

INESE. Jūs ļoti labi dejojat.

VIKTORS. Namiņš sabrucis – es atvainojos. (*ņem telefonu, maku*) Es to gaisa smirdinātāju nopirkšu – meklējiet elektroniski. Luga galā. Laimīgas beigas!

INESE. Mēs vienalga te vēl trīs dienas būsīm.

VIKTORS. Kāpēc lai mani tas varētu interesēt?

INESE. Sveiciens no mammas.

VIKTORS. Kādas mammas?

INESE. Jūsu mammas.

VIKTORS. Manas?! Paldies! Bijāt kapiņos? Esat labi mani izokšķerējuši! Labi kapiņš sakopts? Es rūpīgi sūtu naidiņu katru gadu... Rakājies pa manu maku?

INESE. Jā.

VIKTORS. Un tur ir kas tik ļoti būtisks?!

INESE. Jā.

VIKTORS. (*pēc brīža*) Nekad nebiju iedomājies – seriālu aktieri to no pirksta izzīsto ārprātu sāk spēlēt arī dzīvajā dzīvē: tā viņiem tā īstā paliek. Traki. Novēlu nekad vairs lomas nedabūt!... Īstajā dzīvē ir pavisam citādi...

Viktors prom.

Brīdi kluss.

6. aina

Turpat, vēlāk.

Kafejnīca vairs nestrādā, tomēr Inese vēl sēž pie galdiņa. Roberts iedejo deju placī acīmredzami pacilātā garastāvoklī. Tad viņš iet pie galdiņa.

ROBERTS. Mums to sūda dzelzi pirks!... Kā pa kuiļa pakaļu - vispirms pasēju puiša maku un telefonu: laikam taksī – iznāk, ka mēs esam šo apkrāmējuši! Tad vēl man pielec, ka piedevām esmu pilnīgs un apaļš idiots – ja nu es līdz viņa mājām esmu pirmais ticis? Partnerim, nu – sievai, viss būs skaidrs: laulātais draugs kaut kur izģērbies... Un tas viss man pielec uz viņa mājas lieveņa. Griežos, lai laistos, bet man priekšā divas rindas baltu, baltu zirga zobu – partneris nāk mājās!... Es taču neko konkrētu muldēt nevaru – viņš teiks kaut ko citu, kad atnāks! Saku, ka es ar savu taksi vēl divus mistiskus kolēģus kaut kur vedu, bet jūs ar otru braucat – tūlīt jābūt klāt! Sataisu baigi noslēpumaino ģīmi un sāku šo gaidīt!... Kas noticis?

INESE. Kāda jēga gaidīt, nesapratu.

ROBERTS. kad viņš atnāks, es sākšu pirmais to teiku teikt – kurš vecis pēc tam kaut ko citu sacīs?

INESE. Viņš atnāca?

ROBERTS. Bet tas viņa partneris!... Tāds Artas platais smaids – tieši tāds pats: pati laipnība, bet ciest nevar! Plebejs. *Pircējs ir kungs!*... Sūds tu būtu bez pārdevēja! Nekad nav ienācis prātā? Nē, nav!... Viktora vietā es arī raudātu – smalkāka dāma par Dolči un Gabanu kopā! Bija vēl jāsasola tam lūzrim trīs mēnešu garantija!

INESE. Viņš atnāca?

ROBERTS. Domāju, nekad mūžā neatnāks!... Sastāstīju, ka biju noīrējis vienu līdzīgu helikopteru – vizinājāmies. Un tad laikam Viktoram sagribējās vēl vienu loku izmest – jūs apgriezāt savu taksi un maucāt atpakaļ. Tu tajā stāstā biji vīriešu dzimtē, Inesis – mans partneris.

INESE. Viņš neteica, ka tu muldi?

ROBERTS. Uzreiz ievēlās gulēt – man šķita, bija paspējis kaut kur pielieties.

INESE. Kā tad tu vari zināt, ka pirks?

ROBERTS. Viņa partneris tagad ir arī mans partneris! Bet viegli tas nebija.

Zini, tie paši Artas gājieni, pat žesti, kad ciemiņi atnāk. Cik tu viņu zini?

INESE. Viss?

ROBERTS. Kas – viss?

INESE. nezināju, ka māki teikumos un vēl ar komatiem runāt. Visu pateici?

ROBERTS. Varēju vispār tev nekā nestāstīt!

INESE. Kāpēc tad stāstīji? Kāpēc tev ar mani vispār jārunā?

ROBERTS. Zini, ja cilvēks sabīda lietas par pusmiljonu, tad gribas parunāt

kaut ar sētas mietu! Atvaino, protams – tā tiešām nav tava darīšana.

INESE. Cik tas helikopters maksā?

ROBERTS. Tik, cik tev nav nekad bijis, nav un nekad mūžiņā arī nebūs.

INESE. Pusmiljons?

ROBERTS. Drusku mazāk.

INESE. Tev ir bankrots?

ROBERTS. Man?! Bankrots?!...

INESE. Tāda ņemšanās pāris tūkstošu dēļ... Šī ir tava pēdējā iespēja kaut ko nopelnīt?

ROBERTS. Zini... zini, es te tā uz tevi šitās dienas skatos, skatos, un nu beidzot laikam ir brīdis pateikt, ko es gribu pateikt – metamies kopā? Es par naudas pelnīšanu domāju, nepārproti. Uztaisām kopēju kantori – tev ir kvalitātes. Jā... pēdējā laikā... jā, bankrots... Bet tāpēc jau neiešu kārties: esmu radis izkulties, izķepuroties! Metamies kopā! Artu tu pazīsti – viņa māc tērēt, ne pelnīt, bet tu esi meitene ar uguntiņu. Labi, detektīvu kantoris mums nesanāks. Ko tu vēl māki? *Laptopa* nav – tātad dators sveša bilde. Drusku runā angļiski – ļoti labi. Kas vēl? Sētnieki pelna slikti, vagonus mēs nekrausim. Pieliekam manas kvalitātes – es māku pārdot. Tavu drusku angļu valodu plus... tevi pašu. Ja tevi izģērbj un piepucē, kādu laiku vēl dzīvosim cepuri kuldami, ne? Ā, bet tev ir tavi principi, ja? Cik žēl...

INESE. Ja tu neņemsi vairāk par 30 procentiem.

ROBERTS. Piecdesmit! Jo jāstrādā šeit – te tevi neviens nepazīst, neesi pat nevienai līdzīga, un principi paliek vietā! Bet man būs lielāki izdevumi – gultas tře, smiņķi visādi, lubrikanti...

INESE. Trīsdesmit pieci.

ROBERTS. Četrdesmit un sarunāts!

INESE. Un ko mēs tik bagāti palikuši darīsim?

ROBERTS. Varēsi pati sev seriālu nomaksāt – lai tad citas ir līdzīgas tev, nevis tu, nabadzīte, viņām...

INESE. Un tad tu beidzot Artai varēsi jauno mersi nopirkt. Vecais jau pusgadu vienos remontos, ne?

ROBERTS. Nu, viena laba doma! Prieks, ka tu pamanīji!

INESE. Es sapratu, ne pamanīju. Sapratu, kad tevi apskatīju te šitās dienas. Arta tev ir tikai būtne. Bet vienīgā būtne uz visas, visas zemeslodes, kas vispār pamana, ka tu tāds eksistē. Vienīgā, kurai kaut ko no tevis vajag – kaut matu gumiju. Jo viņai tā ir ērti. Es nezinu, vai viņa drāžas ar citiem, bet ticami – ja jau meklēja detektīvu. Labi, viņa dabūs pusi no tava lielā bankrota, bet vai tu, nabags, vari atzīties – zaudēsi viņu visu un vienīgo visu! Un tavā vecuma grupā un nespējā ne tikai datora taustiņus un angļu vārdus vienu no otra atšķirt, bet arī bailēs no visa jaunā un jaunajiem, tu paliec viens pats kā struņķis podā. Ar tādu pašu perspektīvu. Savulaik tu visus „netalantīgos” padzini – par „vientuļo vilku” paliki: pats stāstīji! Tagad tu kādam esi vajadzīgs? Tikai Artai. Un līdz mūža beigām. Ja neizdomāsi, ka tās beigas jāpietuvina, jo nekas jau vairs nemainīsies, pilnīgi nekas... Nu, tagad tu drīksti smieties!...

Roberts tiešām arī sāk smieties, tomēr tie ir pārāk skaļi un neveikli smieklī.

ROBERTS. Tas ir tekstiņš no kāda seriāla, kur tev līdzīgās spēlē? Mācies no galvas?... Smuki, smuki, smuki...

INESE. Es gribu pusi no peļņas. Kādi pāris tūkstoši sanāks? Nē, tā ir lielākā puse?

ROBERTS. Pag, a par ko? Mums kaut kas te notika, tev ir kādi mani kunksti sarakstīti, kāds pikants video telefonā?

INESE. Būs. Ar atslēgu puisī pustumsīnā – to es varu atļauties. Un veselībai nāks par labu. Redzēji – simpātisks, un gribošs, tikai teikšu, ka man nepatīk, ja tā laikā runā...

ROBERTS. Un tu tiešām domā, ka trāpīji, ka uzminēji manu dvēselīti?!

INESE. Nē. Es esmu pārliecināta. Puse.

Inese ceļas un dodas prom. Negaidīti gan stājas – Roberts pēkšņi ir negaidīti skaļš un patiess.

ROBERTS. (*nopakaļ*) Zini... Zini, paldies. Varbūt es jau ilgi esmu gaidījis šo brīdi – nekad nav bijis iemesla... Tagad viss: atstāšu viņai dzīvokli, visu, un sākšu pats, no jauna sākšu! Man būs nauda – jā, maza naudiņa, bet īsta un mana nauda, un vesela, ne puse, un es to izmantošu gudri. Un dzīvošu tikai sev! Būšu būtne pats sev uz visas, visas zemeslodes! Paldies! Tiešām – ir laiks!... Ir pēdējais laiks!... Nu, ej, ej – uzlabo veselību! Maukai maukas darbs!!!...

Inese strauji prom.

Labu brīdi kluss.

7. aina

Turpat, vēlāk, nakts.

Pustumsa – iedegtas ir vien lampiņas uz kafejnīcas galdiem.

Roberts vienā krekļā guļ zem galda ar pusdzertu pudeli blakus. Ienākošais

Viktors viņu mirklī nepamana.

VIKTORS. (*čukst*) Inese?... Jūs te esat?... Tas esmu es...

ROBERTS. (*pēkšņi, pārbiedējot Viktoru*) Te nav neviena!...

Roberts smejas, lien no galdapakšas laukā. Viktors atkal tapis smaidīgs un naivs.

VIKTORS. Man teica, ka jūs abi staigājot iekšā ārā, un nevarot vairs saprast, kur tagad esat...

ROBERTS. Viņi nedrīkst slēgt līdz pēdējam apmeklētājam – tagad esam pat divi. Trīs neesam.

VIKTORS. Inese jau guļ laikam.

ROBERTS. Tomēr uzsita asinis – nevarat aizmigt, karstumiņš? Meitene laba, vai ne?

VIKTORS. Jauka...

ROBERTS. Jūsu Gunta ir ļoti patīkama! Viņa stāstīja? Mēs labi pasēdējām, ļoti labi! Viņa taču noticēja manai muldēšanai? Jūs taču tās žaketes dēļ neizdzina no mājas?

VIKTORS. Nē, te kaut kur varbūt palicis mans telefons, maks – nebija žaketē.

ROBERTS. Es izmeklējos, Gunta jau teica...

VIKTORS. Tad neko – pats vainīgs. Tad arlabunakti! Jūs ar Guntu jau visu sarunājāt, ja?

ROBERTS. Mēs varētu kādas dažas meitenes te tuvumā sameklēt – noņemt karstumiņu? Uz mana rēķina.

VIKTORS. Nē, man telefons, maks...

ROBERTS. Inese ir mana sieva – es atvainojos... Tāds princips: nevaru sievu...

VIKTORS. (*pēc brīža*) Neteici.

ROBERTS. (*smejas*) Pārdevējs esmu – man nav izdevīgi stāstīt visu: viņai jābūt iekārojamai. Gudri psihologi tā iesaka. Būsim godīgi – darījums taču ir viens psiholoģisks, ne naudisks pasākums: man jāērķinās ar to. Pircējam vienmēr jājūtas labi.

VIKTORS. Un ja nu sanāktu tā... ja es tomēr iekārotu, es atvainojos? Un tāpēc vairs labi nejustos.

ROBERTS. (*par pudeli*) Gribat? Prasts šņabis gan – vairāk nekā nav: bārmenis aizgāja.

VIKTORS. Tu neatbildēji.

ROBERTS. (*smejas*) Bet tā ir mana sieva!

VIKTORS. Sieva?

ROBERTS. Kāpēc tā nevarētu būt?

VIKTORS. (*par pudeli*) Drusku varētu.

Viktors sēstas pie galda. Roberts atrod nelielas vāzītes glāžu vietā.

ROBERTS. Prozit!

VIKTORS. Prozit! Par labu darījumu? Psiholoģisko!...

ROBERTS. Spļaujām pār plecu!

Abi dzer.

ROBERTS. Jūs nemaz neviebjaties – esam viena asins!

VIKTORS. Mēs jau pārgājām uz *tu*.

ROBERTS. Jā? Kad?

VIKTORS. Kad sākās psiholoģiskās pārdošanas seanss.

ROBERTS. Tiešām! Muļķis... Bet jūs... tu, tu domā, ka es ākstījos?

VIKTORS. Kā tas ir – dzīvot kopā ar aktrisi?

ROBERTS. Nu, labi, interesanti...

VIKTORS. Nē, es domāju – kā tu jūties, kad viņa tur uz skatuves ņemas ar visiem pēc kārtas?

ROBERTS. Nu, ja tāda loma... Viņai tādas nav.

VIKTORS. Seriālā visu laiku.

ROBERTS. Nu, labi, man jāatzīstas – Inese ir tikai līdzīga tai seriāla aktrisiņai, man pat grūti atšķirt kādreiz. Bet man... nu, izdevīgāk, teiksim tā.

VIKTORS. Viņa nav aktrise?

ROBERTS. Nē, tikai mana sieva, tikai līdzīga tai aktrisei...

VIKTORS. Tikai vārds, uzvārds arī sakrīt: es tikko *ieguglēju* internetā.

ROBERTS. Viņai ir cits vārds.

VIKTORS. Kurai? To, kas dzīvo šajā viesnīcā, sauc tā, kā rakstīts seriāla titros. Un tāpat sauc to, kuru tu sauc par savu sievu...

ROBERTS. Garš stāsts...

VIKTORS. Tu gribētu, lai viņa būtu tava sieva...

ROBERTS. Mūsu darījums nojūk? Es jau... es jau nepārdodu viņu.

VIKTORS. Un kas tu pats esi – kāpēc man jātic visiem tām sūda dzelža sertifikātiem?

ROBERTS. Es zvēru! Vis ir īsts!!!

VIKTORS. Kad tevi *ieguglē*, pirmajā rindā parādās kaut kas pavisam cits – ne helikopteri, ne pirkšana, ne pārdošana.

ROBERTS. Tās ir muļķības! Sen un muļķības!

VIKTORS. Mans partneris smaida, bet netic nevienam tavam vārdam.

ROBERTS. Es taču nejaucos, es nejautāju, kāpēc tu, piemēram, raudi, kad dejo ar garu sievieti! Tas taču neattiecas uz darījumu!... Neņem ļaunā, bet...

VIKTORS. Ielej!...

Roberts lej, abi dzer no vāzītēm.

ROBERTS. Nu, es tikai pateicu, ka man vienalga, kas ar tevi ir, tīrs business...

VIKTORS. Kas tad ar mani ir?

ROBERTS. Nezinu! Es jau esmu aizmirsis. Tu taču esi... nu, tas, kas esi...

VIKTORS. Kas es esmu?

ROBERTS. Es jau arī *ieguglēju*!

VIKTORS. Tas esmu es? Ja nebūšu es, tu esi pazudis.

ROBERTS. Bilde nebija, bet Gunta, māja, birojs...

VIKTORS. Bet es raudu. Tas *guglā* nebija – tad es varu būt kāds cits...

ROBERTS. Es jau teicu – es atvainojos... Jūs... tu mani čakarē, ja?

VIKTORS. Tu mani čakarē – „garš stāsts”! Jo nevari dabūt viņu man apakšā, ja?

ROBERTS. Nē, nu, viņā tiešām ir kaut kas tāds: jā, es gribētu tādu sievu...

VIKTORS. Nemuldi!

ROBERTS. Protams! Pārdevējs vienmēr muld, bet pircējam vienmēr taisnība!

VIKTORS. Tad būsim vienlīdzīgi – es nepērku un nepirkšu neko!

ROBERTS. Neko?

VIKTORS. Neko un nekad. Un bez „kāpēc”.

ROBERTS. Nav jau nemaz jājautā...

VIKTORS. Man nevajag sievieti!

ROBERTS. Par maku un telefonu mierīgi varēji piezvanīt portjē! Ko tad sastāstīji partnerim?

VIKTORS. Izkāpu pa logu: lai viņa nepamana.

ROBERTS. Guļat atsevišķi – es taču teicu...

VIKTORS. Tu taču man piedāvāji kaut trīs, un pa brīvu. Un es varu vēl duci klāt piepirkt, ja tik ļoti vajadzētu!

ROBERTS. Tad ko tu te dari?!

Viktors ieļej, abi dzer.

VIKTORS. Tu kādreiz... kādreiz esi iedomājies, ka...

ROBERTS. Es neesmu gejs.

VIKTORS. Drusku paklusē! Pavisam drusku... Labi, nekas.

ROBERTS. Nē, nu es varu paklusēt...

VIKTORS. Kā tu esi šitādā pakalā nonācis?

ROBERTS. Es? Kāpēc?... Es esmu pārdevējs, vienkārši pārdevējs, kuram ir jāpārdod. Jā, var būt, pat ļoti var būt, ka šoreiz vajag pārdot stiprāk nekā citas reizes, bet tas nenozīmē, ka...

VIKTORS. (*pārtrauc*) Es neko nepirkšu – es teicu.

ROBERTS. Tad tai „pakalā” es esmu tevis dēļ!...

VIKTORS. Bērniņu kādreiz atceries, mammu?

ROBERTS. Mammu? Tu... tu viņu zināji?

VIKTORS. Pastāsti.

ROBERTS. Tu esi... slims? Vēzis?

VIKTORS. Kāpēc?

ROBERTS. Sievietes vietā psihoanalītiski stāstiņi... iemeslam jābūt.

VIKTORS. Es nezinu kāpēc, bet kādus trīs gadus nevaru nedomāt... pats nezināju visu laiku, kas tas ir, bet šovakar pieleca. Un asaras uzreiz kā no šļūtenes. Un aizgriezt nevar – ārprāts!...

ROBERTS. Es arī raudāju, kad viņa nomira...

VIKTORS. Kāpēc?

ROBERTS. Viņa nomira!...

VIKTORS. Mirst visi.

ROBERTS. Kāpēc es vispār te runāju?!...

VIKTORS. Tu vienkārši neesi par to domājis. Neesi gribējis domāt.

ROBERTS. Ko tur var izdomāt – nomirst tuvākais cilvēks...

VIKTORS. Tuvākais?...

ROBERTS. Man bija... jauka, laba bērnība.

VIKTORS. Cik stundas pie klavierēm? Katru dienu bez brīvdienām taču?

ROBERTS. Bez...

VIKTORS. Tēvs aizņemts, mamma dzen – sēž blakus...

ROBERTS. (*pēc brīža*) Nē, es pats. Klavieres jau neskan, ja nespēlē... Riebās, skaidrs.

VIKTORS. Ko tu tad domāji?

ROBERTS. Ātrāk visu izspēlēt.

VIKTORS. Ko tu gribēji? Kad sēdēji tur viens pats...

ROBERTS. Ātrāk...

VIKTORS. (*pārtrauc*) Nē! Pats teici, ka riebās, ka negribēji! Ko tu ļoti, ļoti gribēji?! Es arī nekad nebiju par to domājis...

ROBERTS. Tev arī bija klavieres?

VIKTORS Par mammu domā!...

Roberts, šķiet, cenšas atcerēties, taču pēkšņi kafejnīcas klusumā noklikšķ augstpapēdeņu soļi. Tie tuvojas.

VIKTORS. Inese?

ROBERTS. Nē, viņa te nenāks... Izdzīt mūs nāk...

Viktors rauj Robertu prom, ēnā – lai nācēja viņus nepamanītu. Tā tomēr ir Inese.

INESE. Kur tu esi?... Dzirdi? Neāksties! Tev slikti?!... Tu te esi: neesi laukā nācis...

Inese uzskrien Robertam un Viktoram virsū – izbīstas, smejas.

ROBERTS. Kādas rūpes! Ko tad vajadzēja?...

INESE. Oi, puīši, es nezināju, ka jums te...

ROBERTS. Izbeidz, tas nav tā!

INESE. Gatavs uz visu!

ROBERTS. Izbeidz!!!

INESE. Es jau eju!

ROBERTS. Nekur tev nav jāiet!

INESE. Es nepiedalos!

ROBERTS. (*Viktoram*) Pasaki taču viņai!!!

VIKTORS. Nav būtiski...

ROBERTS. Bet tā nav!!!

INESE. Es netaisos tevi precēt!

ROBERTS. Nē, tikai atskrēji paskatīties, vai es neesmu no krenķa galus atdevis – tad tava naudiņa būtu vējā!

INESE. Nē.

ROBERTS. Ko vairāk no aktrisītes var sagaidīt?! Tā ir tava profesija – izlikties!

VIKTORS. *leguglēju...*

ROBERTS. Izmeta no seriāliņa, talantiņš vājš?!

INESE. Ar tavējo jau sacensties nevaru! (*Viktors*) Cik miljonus viņš no jums izspiedīs?

ROBERTS. Mēs par to nemaz nerunājam!

INESE. Ko tad tev te vajag?! Tu ne par ko citu nerunā! Un nedomā.

ROBERTS. Tu gan! (*Viktoram*) Uzmanies – aktrisīte ir izgājusi medībās, bīstami! Kā viņa klusēja, atceries: sieviete-vamps! Un tā, un šitā! Man jau bija aizdomas! (*par Viktoru*) Pricājies, viņš šurp atskrēja tevis dē! Viņš var divsimt maukas nopirkt, bet nē! Ko tie veči tevī tādu redz?!

INESE. (*Viktoram*) Ja viņš neslienājas apkārt, jūsu darījums ir izgāzies?

ROBERTS. Re, ko es teicu?!... Jā, nauda nebūs! Viss, vari iet.

INESE. Es nācu lejā tev pateikt, ka man to naudu nevajag – palika, muļķei, tevi žēl. Arlabunakti.

Inese griežas, lai dotos prom.

VIKTORS. Pagaidiet, es tiešām meklēju jūs.

ROBERTS. Tad es eju. Saldu nakti! (*Inesei*) Tu uzvilki augstpapēdenes? Tas labi, viņam vajadzēs.

INESE. Tu jau sen drīksti iet.

ROBERTS. Es jau eju!

VIKTORS. Paliec.

ROBERTS. priekš kam? Jums abiem būs nepatīkami.

VIKTORS. Iedomājos, ka tu arī varētu man dot padomu.

ROBERTS. Arī?! Bet viņa vispirms!

VIKTORS. Varbūt mums vajadzēs mūziku.

ROBERTS. Simfonisko nesagādāšu, bet vienu nedārgu kvartetiņu varētu šurp atvilkt... Kāzām?

VIKTORS. Labi. Ej.

ROBERTS. Nu, to paspēs...

Viņš sēstas.

VIKTORS. Es vairs nejautāšu par tavu mammu.

ROBERTS. Par ko runa? Smieklīgi!...

INESE. (*Viktoram*) Tava mamma valkāja augstpapēdenes?

VIKTORS. Nē. Vienkārši es taču toreiz biju pavisam maziņš... Varam uz „tu”?...

8. aina.

Turpat, pavisam nedaudz vēlāk.

Viktors ne mirkli nespēj nosēdēt mierā – ik brīdi viņš savu stāstu dažnedažādi ilustrē.

VIKTORS. ... Iedomājies – stāsts ir par vienu puiku, kurš izaug. Nē, nu viss sākas mazā pilsētēlē, no kuras visi kaut necik saprātīgie laižas prom: tikai tūristiem un maziem bērniem tā skaitās smuka. Arī tam puikam, protams. Un viņa tēvam, kurš vienmēr saka, ka nav svarīgi, kur tu dzīvo, bet gan, kas tu esi. Un viņš ir galdnieks – vislabākais, stiprākais, pamatīgākais. Un katru dienu par to runā. Viņam ir arī sieva – puikas mamma. Ideāla, vienmēr smaidoša. Jo varbūt pārgurusi, kopjot māju un dārzu – viņi taču ir vietējie goda pilsoņi. Nekā puikam netrūkst, ir laimīga bērnība... Īpaši tajās reizēs, kad

mammai pēkšņi nekas nav jādara un viņa uzliek plati – māte dejo, tikai ar dēlu dejo! Tā tas tikai saucas, jo puika mammai ir līdz padusei. Viņa griež, cilā un spiež puiku sev klāt. Un smejas. Un skatās acīs, tieši acīs iekšā... Tas tikai vēlāk atklāsies, kad mamma jau sen būs mirusi – teiksim, otrajā cēlienā, kas ir puiks; laimīgās bērnības saldākais aromāts: mamma tajās reizēs vienmēr bija dzērusi. Un tikai tad tas lielais jau puika atceras arī to, ka viņi dejoja tikai tad, kad tēvs bija prom no mājām. Un viņš vairs nevar pajautāt, kāpēc. Bet pajautāt pēkšņi ļoti, ļoti gribas. Jo viņš pēkšņi saprot, ka visā, visā tālākajā dzīvē ir klusībā par to domājis, katru dienu domājis...

INESE. Pēc mūsu dejas – tai jābūt izrādē?

VIKTORS. Var arī tā – viņš dejo ar anonīmu sievieti uz baigiem papēžiem...

Var arī kaut kā citādi: nav jau izrāde tieši par mani. Galvenais, lai tas ir par puiku, par cilvēku, kurš ir... teiksim, dzīvojis bez prieks...

ROBERTS. Kam tad par miljoniem var būt prieks, skaidrs...

VIKTORS. Tas ir kas cits! Tas ir... gandarījums...

ROBERTS. Un tas ir kaut kas pavisam cits?

VIKTORS. Cits!

INESE. (*Robertam*) Pagaidi taču!

ROBERTS. Es tikai te tādu teicēju ieviestu – *Viņš par to prieku sāka domāt tad, kad bija ticis pie pamatīga gandarījuma, un tāpēc, mīļie skatītāji, tas uz jums neattiecas, jo diez vai gandarītie vispār iet uz teātriem!...*

VIKTORS. Viņš visu mūžu domā par to – domā, domā, domā, bet tas nekādi neiet kopā ar visu pārējo. Viņš nesaprot, ka tas varbūt tomēr iet kopā... redzi, es pat lugu nevaru uzrakstīt: pats nesaprotu. Jūtu, bet nesaprotu...

INESE. Tā bija mīlestība...

VIKTORS. Varbūt...

ROBERTS. Kad puika ir liels, viņš saprot pašu vienkāršāko: gribas būt baigi laimīgam, bet bez ēšanas iztikt nevar, un tikai tā ēdiena dēļ tu esi arī kādam vajadzīgs, tikai tad tevi kāds mīl...

VIKTORS. Jā!... Nē!... Nu, varbūt dzīvē tā sanāk, izskatās, bet tā nevajag! Es gribu tādu izrādi, kas cilvēkiem liek ticēt!

INESE. Izrādi par to, kā nav un nav bijis...

VIKTORS. Bija! To vajag parādīt! Tikai mēs baidāmies domāt, runāt par to!

INESE. Labi! Tālāk. Puika aug, aug, aug, un...

VIKTORS. ...apprecas. Ar deļotāju. Jo deļotāja. Un atkal tikai otrajā cēlienā saprot, ka patiesībā ar māti tā nemaz nav bijusi deļošana, ka tā ir bijusi... mīlestība. Uh, nē – ja teātrī šito saka, es vemju. Kaut kā citādi vajag. Nezinu, kas tas ir, bet... tas ir tā, kad tevi kāds cits piespiež sev klāt, un tad tu esi... nokļūsti kaut kādā citā pasaulē...

INESE. To kāds var saprast?...

VIKTORS. vajag tādu kaut kādu ainiņu! Es neesmu režisors! Un tālāk viņš saprot, kad eļot viņam nemaz nepatīk. Īpaši ar tēvu. Dažreiz viņam šķiet, ka ir apprecējis ar savu tēvu – reinkarnācija, klons. Protams, ļoti vērtīgs klons – viņa principi *rullē! Nepuņķojies, strādā!* – tēva mīļākais izteiciens. Labi, ka viņš nositās ar mašīnu – es šodien tā padomāju: ja nu viņam pēkšņi pielektu, ka dzīvē ir vēl kaut kas cits, ne tikai pamatīgums...

INESE. Tev pieleca: slikti?

VIKTORS. Viņam gan būtu jākaras – viņš nesaprastu, kas notiek: kāpēc viss, kas ir pareizi, pēkšņi nav ne sūda vērts...

ROBERTS. Var jau izdzīvot... Jo beigu beigās mēs dzīvojam to dzīvi tikai paši, vieni paši. Tā tev viela nākošajai grauļošajai izrādei. Tā tuvākā mīlestība ir tikai smuka anestēzija šim prastajam faktam. Bet teātrus jau tāpēc taista – lai piemirstos, aizmirstos.

VIKTORS. Pats tam netici.

ROBERTS. Jā, jā – es gaidīju un ilgojos, kad mamma ienāks. Ja pārtraucu spēlēt, viņa nāca tā, ka otrreiz vairs negribējās. Viņa ticēja, ka ar to klimperēšanu var dzīvot – tēvs taču pelnīja. Bet es gribēju, lai viņa ienāk un... paskatās uz mani, vienkārši paskatās. Tā tas bija, un tad tagad lai dara?...

VIKTORS. Tā arī nepaskatījās?

ROBERTS. Iedomājies – otrs cēliens! Divi veči apsēžas un jautā viens otram – *tevi kāds bērībā mīlēja?* Nu, tagad tu!

VIKTORS. Tevi... Nē, tādu izrādi negribu skatīties – vajag kaut kā caur puķēm, netiešāk...

ROBERTS. Sēdēsim, sērosim, šņabi dzersim...

VIKTORS. Nē!

ROBERTS. Ko tad caur puķēm? Ja viss skaidrs. Ka nekas nav skaidrs. Un nekas pēc formulas nevar būt skaidrs... Tam cilvēkam ir būvfirma. Rīts. Nāk visi būvdarbu vadītāji, nāk pircēji – viņi izrunā tur visus cementus un podus,

un tad apskaujas, un cieši, un ar katru, ar katru, ar katru... To vajag uz skatuves – to sapratīs!

INESE. Vajag tādu epizodi – tas puika, tas vīrietis, ņem un vienkārši iemīlas. Bez domāšanas iemīlas.

ROBERTS. Aha, bez sekšņa nav teātra!

VIKTORS. Nē, šito gabalu es negribu ar seksu! Tam nav jābūt par to!

ROBERTS. Vienkārši un ģeniāli: lai iemīlas pats savā sievā – un nekāda sekša!

Abi smejas.

Inese pēkšņi griežas un strauji prom.

VIKTORS. Kas notika?

ROBERTS. Pačurāt...

Viktors Inesei nopakaļ.

VIKTORS. Pagaidi! Tas nebija tā domāts!...

Roberts dzer.

9. aina.

Turpat, vēl vēlāk.

Viktors ar Robertu vēl vairāk izspūruši. Iepriekš pusdzertā pudele sausa.

ROBERTS. Kāpēc tu to visu mums stāsti?

VIKTORS. Jūs aizbrauksit. Te visi runā citā valodā... Baigi skan, ne? Kad sāc stāstīt par sevi. Un vēl gribi būt godīgs...

ROBERTS. Tu jau stāstīji to, kas nav, bet to, ko tu gribētu, lai būtu. Tad skan baigi...

VIKTORS. Jā, skaidrs, protams, stulbi... Bet tā jau teātrī dara.

ROBERTS. Katrs pats zina, kā tas viņam ir, kas tur iekšā notiek...

VIKTORS. Redzi, es nezināju, ilgi...

ROBERTS. Pats teici: zināji, bet klusēji.

VIKTORS. Vajag par to klusēšanu izrādi taisīt.

ROBERTS. Vajag? Kad tev kaut kas tiešām pielec par sevi – karies vai kaut ko dari. Tad nu neej uz teātri.

VIKTORS. Lai citiem pielec, es domāju...

ROBERTS. Vajag? Sabojāt vakaru, visu dzīvi varbūt. Viņiem tur tas saucas „laba, izcila izrāde”!... Dzīvo laimīgi un nedomā, un miers.

VIKTORS. Kāpēc viņa uzreiz neteica, ka vairs nestrādā teātrī?

ROBERTS. Es tomēr domāju, ka viņa vāc materiālus – tāds moderns teātris, neesi dzirdējis? Pēc tam kāds spēlēs mani: prototips. „Vīru stāsti”... Tādu vajag noproducēt – slavens paliksi!

VIKTORS. Tagad mani arī spēlēs...

ROBERTS. Viņas abas ar manu Artu bija pareizi izrēķinājušas – es nelikšos ne zinis par to, kas viņa patiesībā ir...

VIKTORS. Laba aktrise – viss kā pa īstam.

ROBERTS. *Guglā* bilde bija, tiešām?

VIKTORS. Neatceros, kad man būtu bijis tāds kauns.

ROBERTS. Beidz - normāls veču joks: tāpēc prom skrien tikai jaunavas.

VIKTORS. Viņa varēja mūs vēl pakaitināt – ja vāktu materiālus izrādei...

ROBERTS. Nevaru tagad naktī zvanīt Artai un prasīt!... Ai, kāda nozīme: parīt jau būsīm mājās un *sveiki*.

VIKTORS. Būs *sveiki*?

ROBERTS. Skaidrs!... Drīz ausīs jauns rīts, un visu aizmirsīsi. Tiešām izlīdi pa logu?

VIKTORS. Tu nekad neesi?

ROBERTS. Mēs guļam vienā gultā.

VIKTORS. Viņa domātu, ka man ir krīze. Bet nav jau... Nu, *krāna* krīze. Tev tāda ir?

ROBERTS. Nē. Bet viņa tā domā. Es nodrāžos vienkārši tāpat – viņai taču tas neko nemaina. Mēs, patiesībā, esam ļoti tuvi cilvēki...

VIKTORS. Tas nav iemesls, lai šķirtos?

ROBERTS. Formāls. Ja vajag pierādīt. Tāpēc vien viņa nešķirtos.

Nesaprotu... Ja Inese tiešām piestrādā par detektīvu...

VIKTORS. Saproti taču. Atzīties negribi...

ROBERTS. Viss ir kārtībā!

VIKTORS. Bet varbūt viņa aizskrēja nevis tāpēc, ka riebās mūsu *mačo* joki, bet... varbūt tiešām, ko? Saproti?!

ROBERTS. Ko tad?

VIKTORS. Varbūt viņai tas bija kaut kas baigi personīgs – tu teici: *jāiemīlas savās sievietēs...*

ROBERTS. Tu negribēji izrādi par ģenitālijām...

VIKTORS. Tu pats dzirdi, ko runā?

ROBERTS. Nu, lai būtu garīgs akts tavam teātrim...

VIKTORS. Tu apprecējies uz aklo? Paņēmi un apprecēji?

ROBERTS. Biju iemīlējis. Kad precējāties...

Brīdi kluss.

VIKTORS. Tu tad jau tirgojies?

ROBERTS. Nē, es biju jaunais, talantīgais – „puisis ar ģitāru”. Viņa bija izredzētā, vispār.

VIKTORS. Redzēju tevi tajos gados teļļukā – gariem matiem... Uhh, apskaudu.

ROBERTS. Nav tā cilvēka vairs.

VIKTORS. Tagad ir nopietns vecis: nekādu sentimentu.

ROBERTS. Pats teici, ka tēvu noprecēji.

VIKTORS. Nē, es biju iemīlējis... un mums jau joprojām viss ir kārtībā. Par to tēvu es pārspīlēju: mēs jau par izrādi runājām.

ROBERTS. Tikai vienreiz mēnesī izlec pa logu.

VIKTORS. Pirmo reizi.

ROBERTS. Ja es gribētu, es varētu 36 reizes mēnesī paņemt jaunu, svaigu gaļiņu uz mājām! Viņa to labi saprot. Bet es taču to nedaru - es esmu uzticīgs.

VIKTORS. Tas nav „iemīlējis”.

ROBERTS. Oi, atkal sāksi lugas bīdīt?!

VIKTORS. Tev taču bija baigā popularitāte.

ROBERTS. Apprecējos. Ģimenes galva! Nē, nu es jau ar koncertiem arī labi pelnīju. Tad mūza kaut kā aizlidoja. Bet medījums taču mājās jānes – pats zini: esam veči.

VIKTORS. Tu to galīgi nemāki.

ROBERTS. Divdesmit gadus tirgojos!

VIKTORS. Viņa citā Robī iemīlējās!

ROBERTS. Viņai ir ideāli apstākļi – jauns mersis, gandrīz...

VIKTORS. Mēs laikam runājam tikai par sevi...

ROBERTS. Nu, un kāda puisī tad tava Gunta iemīlējās?

VIKTORS. Nezinu... nebija ģitāras, bija ezītis, blaugznains...

ROBERTS. Vienkārši izmantoja – kā zirdziņu. Ieraudzīja, ka tēva audzināšana, un nekļūdījās.

VIKTORS. Es pats izdomāju, ka jābrauc šurp.

ROBERTS. Detaļas!

VIKTORS. Viņa nemaz negribēja!

ROBERTS. Ko viņa gribēja?

Viktors klusē.

ROBERTS. Necepies, viss jau ir labi...

VIKTORS. Un ja nu tās ir: tavējā tiešām ir nolīgusi detektīvu?

ROBERTS. Tad tā tas arī ir.

VIKTORS. Ko darīsi?... Tikai nesaki, ka tev pie kājas.

ROBERTS. Varu neteikt!... Labi – tavs ieteikums: iemīlamies savās sievietēs?
Vēlreiz.

VIKTORS. Varbūt pirms tam tikai viņas bija iemīlējušās – mēs ne...

ROBERTS. Tu pats vemjot, ja kaut ko tādu dzirdi teātrī!...

VIKTORS. ... mums ar viņām bija tikai sekšņš...

ROBERTS. Te vienkārši nav gaisa, gulējuši neesam!...

VIKTORS. Nenāk miegs.

ROBERTS. Dzert vairs nav ko.

VIKTORS. Anestēzija?

ROBERTS. Ko tad tu piedāvā? Ko mēs te sēžam? Un dzenam viens otru zemē iekšā! Tev to vajag? Gribēji nosponsorēt ziepju drāmu – nesanāca. Ko vēl? Man arī nekas nesanāca. Un, goda vārds, es neceru, ka tu pārdomāsi!...
Labi, man tas jāpierāda, jo citādi tu neticēsi: ejam gulēt!

VIKTORS. Vienalga neticēšu.

ROBERTS. Man tāpat ir sūdtīgi!!! Ļoti sūdtīgi!...

VIKTORS. Tu zini, kas jādara.

ROBERTS. Tā ir teorija!

VIKTORS. Kāpēc?

ROBERTS. Tu tā drusku spēj iedomāties: es pēkšņi ne no šā, ne no tā...
vienu franču sūcienu pie televizora sievietei, ziņu laikā...

VIKTORS. Teici – bez sekšņa.

ROBERTS. To var?!

VIKTORS. Skaidrs, ka ne.

ROBERTS. Karsts jau esi?

VIKTORS. Jā... Nē, nu... jā, varbūt.

ROBERTS. Tev viņas vietā tas nemaz nebūtu aizdomīgi?

VIKTORS. Bet var taču pateikt skaidri un gaiši!

ROBERTS. Tu tā modulē drusku? *Mīļā, es te tagad sākšu tevī iemīlēties!*...

Un kas tad tas bija pirms tam, ko? Labi, vienreiz ielēksi gultiņā – kā negadās.

Bet no rīta jau atkal, un parīt atkal, un tad katru dienu atkal... Slims! Dakteri

tev izsauks! Saspiedis kaut kādus smadzeņu centrus – sievai uzbāžas! Un

katru dienu!... Būtu laba komēdija – tādu uzproducē!

VIKTORS. Smieklī nenāk.

ROBERTS. Un ko tas dos? Mūsu gadus kaut kas mainīsies?

VIKTORS. Nav jau mēģināts...

ROBERTS. Ko es teikšu? Ko viņa sapratīs? Kāpēc tagad? Tā notiek tikai teātros!

Viktors klusē.

ROBERTS. Tu tiešām izkāpi pa logu, lai runātos par teātri? (*Viktors izvelk no iekškabatas maku un telefonu*) Nē, es ticu, bet kāda jēga producēt izrādi kaut kur aiz trejdesiņām zemēm? Vari taču te.

VIKTORS. Tas stāsts, tas puika ir mūsējais – kam viņš te?

ROBERTS. tev ir tāda tirgus daļa!

VIKTORS. Tirgus daļa ir... Mēs esam sasnieguši to, kas citiem tikai sapņos rādās – tā ir...

ROBERTS. Nekad mūžā neticēšu miljonāru puņķiem, piedod.

VIKTORS. Te tikai saproti, ka tirgus daļa ir tirgus daļa, ka tā... nav tava daļa.

Mājās kaut kā viss ir kopā, vienā čupā, to nemana. Un visi ir laimīgi. Mamma sapņos man tikai te sāka rādīties... Nē, es brīnos, ka es vispār kādam to stāstu.

ROBERTS. Brauc atpakaļ.

VIKTORS. Kā tad? Pamest to, par ko sapņojis...

ROBERTS. ... tavs tēvs...

VIKTORS. Jā, laikam jāiet gulēt!

ROBERTS. Un ko rīt?

VIKTORS. Ir vēl kādi piedāvājumi? Ejam maukās?

ROBERTS. Īsta vīru runa!

VIKTORS. Pačurāt viņa tomēr nav aizgājusi...

ROBERTS. Tik svarīgi, ko viņa par tevi domā?

VIKTORS. Tev gan nav.

ROBERTS. Man vienalga.

VIKTORS. Cepāties kā īsti mīlnieki.

ROBERTS. Viņa mums dzīvot mācīs? Pasaules sirdsapziņa...

VIKTORS. Es jau arī vienu mirkli par viņu padomāju – *re, izeja!* Pat nepadomāju, vienkārši sagribējās...

ROBERTS. ... visu no jauna?

VIKTORS. (*smejas*) To arī!

ROBERTS. (*smejas*) *Taisām to izrādīti bez sekšņa, tas nav par to!*...

VIKTORS. Pasveicini.

ROBERTS. Ko teikt?

VIKTORS. Tāpat vien nevar pasveicināt?

ROBERTS. Ne jau manis dēļ tu pirmo reizi mūžā esi bez šņabja un vecenēm nosēdējis nomodā nakti.

VIKTORS. Saule jau varbūt aust: te jau laikam to nemaz redzēt nevar...

ROBERTS. Ja izdomāsi aizbraukt uz dzimteni, zvani. Nav jau vairs riska – man neko no tevis nevajag.

VIKTORS. (*smejas*) Un ja nu?

Abi taisās prom, taču tad atskan Ineses papēžu klikšķi.

ROBERTS. Nepaspēji. Slēpies.

Inese parādās pārlietu smaidīga. Arī runā viņa skaļāk nekā būtu nepieciešams.

INESE. Vēl esat te? Numuriņa atslēgu esmu kaut kur te atstājusi.

VIKTORS. Es... mēs atvainojamies. Tas bija stulbi. Man... mums kauns.

INESE. par ko? Var iznākt ļoti laba izrāde – īstos cilvēkus tikai vajag pameklēt. Ļoti jauka...

VIKTORS. *Mačo* jokiem tur nebija jābūt. Nu, par sievietēm... Tāpēc tu aizgāji: mēs sapratām.

INESE. Bija kaut kas tāds?

VIKTORS. Ja mēs esam vairāk par vienu, tēviņiem ir jāsolidarizējas – tā dabā iekārtots.

INESE. Tagad mazāk esat? *Mums, mēs...*

VIKTORS. Es atvainojos. Un viņš arī – atsevišķi.

INESE. Man vienkārši galva sagriezās – gara diena. Bet atslēgu esmu kaut kur te atstājusi...

ROBERTS. Tev tualetē ir rezerves garderobe? Tur pārgērbies?

VIKTORS. Es laikam tikai acīs skatos...

ROBERTS. Svaigi uzkrāsotas. No manis vairs nav ko izspiest, tas skaidrs – es jūs pametu.

VIKTORS. (*Inesei, par Robertu*) Tas viņam tāds noklusētais iestatījums – rej automātiski.

INESE. Man neko nevajag.

Inese dodas prom. Viktora uzrunāta, viņa gan uz sliekšņa stājas.

VIKTORS. Pagaidi! Es tevi gaidīju, speciāli gaidīju, jo gribēju pateikt *paldies*. Par pirmo reizi mūžā, kad bez šņabja un sievietēm esmu nomodā līdz rītam... Patiesībā, šito tekstu viņš izdomāja – es pats nemaz nevarētu tik vienkārši pateikt, kas te bija, kas notika... Patiesībā mums vienam no otra kaut ko ļoti vajadzēja...

INESE. Man nevajag neko...

ROBERTS. Es jau aizvēros!...

VIKTORS. Man tikai izrunāt vajadzēja – par to manu izrādi. Skaidrs, ka nopietnam teātrim tas ir par naivu un sentimentālu, es saprotu: viena maza cilvēciņa bērnības neirozes. Vienkārši jāiedzer kādas zāles, pāries. Skaidrs, ka mēs dzīvojam katrs pats, un par to laikam ir jārunā teātros. Lai cilvēks saprot, lai drosmīgi skatās dzīvei acīs: neviens cits tevi nekad nemierinās... tas ir pareizi.

INESE. Esi bijis teātrī?

VIKTORS. Pa teļluku...

INESE. Pusi dzīves esmu strādājusi par dzīves apliecinātāju. *Apskausimies, sapratīsimies, mīlēsim viens otru!...* – tas ir teātris. Un to nevar nospēlēt, ja pats tā nedomā. Un es spītīgi tā dzīvoju arī pati. Pirms divām nedēļām aizgāju no teātra. Pēc ceturtdā aborta, pēc ceturtdā lielās dzīves apliecināšanas. Viss, dzīvošu tikai sev! Mīlēšu savu tuvāko! Sevi! Puse dzīves ilūzijās par to, kā iekārtota pasaule!... Stāstīju visiem, ka esmu tikai līdzīga tai aktrītei – logus mazgāju, podus berzu, tad paziņas paziņa man šito piespēlēja: izsekot

neuzticīgu vīru. Tieši tas, ko man vajadzēja! Nekādas tuvākā mīlestības! Sieva ar jaunu džeku izdomājuši naudu izspiest! Teicami! Mēs katrs domājam tikai par sevi!.. Tikai kāpēc ar to nepietiek? Kāpēc pēkšņi ir bezmiega naktis bez visiem šņabjiem un vecenēm? Mani jūsu jociņi neskar – tādi jūs esat un viss. Es vienkārši pēkšņi sapratu, ka ļoti, ļoti gribu redzēt to stāstu par izaugušo puiku, kurš atceras pašu, pašu galveno, kas vispār dzīvē bijis... Bet es taču vairs nekad mūžā negribu par to domāt – tāpēc es aizlaidos! Dzīvoju sev, mīlu sevi! Aizbēgu no bīstamas situācijas – esmu taču traumēta, esmu atkarīgā: jārstējas!... Jā izgaudojos dušā, piespiedu jūs aizmirst! Nodzēsu lampu!... Un tad skrēju atpakaļ! Apskaut! Vismaz vienu!... Bet tā jau neklājas. Un jūs jau arī neko nesaprastu. Nē, saprastu! Caur biksēm. Tāpēc atslēgas pazuda... Negaidīju, ka pamanīsīt, kas man mugurā: tā nenotiek – jūs taču skatāties sievietē „dziļāk”: zem drēbēm...

Brīdi kluss.

VIKTORS. Ja būtu noturējusies, nebūtu aizbēgusi – paņemtu naudu izrādei?

INESE. Skaidrs! Un bez sentimentiem tevi uzņemtu: iztaisītu izrādi par mazu meiteni, kas izaug...

VIKTORS. ... un ir laimīga, kad tiek no visiem vaļā...

INESE. Jā!...

VIKTORS. Tāpēc mēs ejam uz teātri?...

INESE. kam vispār ko vajag?!...

Pēkšņi Roberts ļoti neveikli skauj Inesi.

Pēc brīža, nelaižot vaļā Robertu, Inese kļauj viņiem abiem klāt arī Viktoru.

Labu brīdi kluss.

Tad Inese sāk dungot kādu melodiju.

INESE. Nezināt tādu dziesmu? *Trio, trio...* Kad mācījāties, baigi dziedājām: bija modē. Tagad tikai jēgu saprotu. Neesat dzirdējuši?

Tomēr vīrieši mulsi klusē.

Inese laiž viņus vaļā.

INESE. Es atvainojos... Nē, man tiešām šī nakts bija... ģpaša. Paldies... Jā, jāizguļas laikam, drīz saule ausīs, bet te jau laikam nevar redzēt...

VIKTORS. Mēs zinām to dziesmu.

ROBERTS. Beidz!

INESE. dziesmas te dziedājāt?! Nekad nenoticēšu!

Roberts gandrīz skriešus prom.

VIKTORS. Tā ir viņa dziesma!

INESE. Tā ir... Viņš to saka?

VIKTORS. Viņš to nesaka! Viņš... tas ir viņš!!!... *leguglēju*, pirmā rindā!...

INESE. tas nav iespējams!... Tie bija citi cilvēki, kas dziedāja!...

Taču Viktors jau skrien Robertam nopakaļ.

Tad arī Inese.

10. aina

Turpat, pēc brīža.

Visiem trim atgriezoties, Viktors spiež Robertam rokā ģitāru.

ROBERTS. Es saku: es nemāku vairs! Pat strinkšķinājis vairs neesmu! Sveša ģitāra – salauzīšu! Beidziet!...

Inese ņem ģitāru.

INESE. Vārdus pateiksi priekšā – nezinu, vai visus atcerēšos!

ROBERTS. es vispār nevienu neatceros!...

VIKTORS. Es pat atceros – piedziedājumu...

ROBERTS. tas ir naivi un stulbi! Kāda tam tagad nozīme?...

VIKTORS. Kāpēc tā ir aizmirsta?...

Inese sāk spēlēt, dziedāt.

Pirmais viņai pievienojas Viktors, tad arī Roberts sāk dūkt līdz.

*Reiz dzejoli es uzrakstīju pēkšņi, jo kaut kas krūtīs iesmeldzās,
Bet vecaistēvs to izlasīja, un norāva tos burtus klozetā.*

Trio, trio, dzīvē skan vien trio,

Tā ir tava dziesma augstākā.

*Reiz spridzināju savu skolu. Jo sapratu, kur īstā taisnība,
Bet vecaistēvs vien noslānīja, un rāmi sūca alu vakarā.*

Piedz.

*Reiz saslimu no mīlēšanās smagi, jo tā bij' simtā tajā nedēļā,
Bet vecaistēvs vien nosmīnēja, un lika turēt dūri kabatā.*

Piedz.

*Tad jautāju es vecamtēvam, kas ir tā viņa mūža gudrība,
Kā lai salieku to savu trio, ja tikai solo noder ikdienā.
Bet atbildi es nesaņēmu, jo vecais bij' jau kapsētā,
Un droši vien, ka skaļi smējās par mani savā mūžībā.
Piedz.*

*Reiz kļūšu es par vecotēvu, jo katris zin', ka notiek tā,
Vai varēšu es gudri teikt tad dēlam, ja pats vēl nebūšu es vienā gabalā.*

*Trio, trio, dzīvē skan vien trio,
Tā ir mūsu dziesma augstākā,
Trio, trio, katrā skan vien trio,
Ja sakausēju sevi vienā gabalā.*

*Kad dziesma izskan, labu brīdi kluss – visi trīs domā katrs savu.
Pirmais attopas Viktors.*

VIKTORS. Noīrēšu helikopteru!

INESE. Tas taču smird!...

VIKTORS. Bet vismaz debesīm tuvāk! Paņemsim Guntu līdzī... Ir jau rīts?

INESE. (*Robertam*) Dzirdi?

VIKTORS. Noīrēšu helikopteru!

ROBERTS. Tas taču smird!...

*Pēkšņi no mazā lodziņa pie pašiem griestiem iespīd rīta saules stars.
Visi skatās augšup.*

* * * * *